

Briefing de Presă

„Sabotajul 10%”. Cum a fabricat Ministerul Mediului eșecul protecției naturii

În plină criză politică, după căderea Guvernului, implementarea PNRR rămâne una dintre puținele ancoră de stabilitate financiară a României. Cu toate acestea, la Ministerul Mediului, este în derulare un sabotaj programat al jalonului privind protecția strictă (10% din teritoriu). Analiza noastră arată cum statul a subminat ambițiile de mediu, folosind propria incompetență ca argument pentru blocaj.

I. Abandonul autorității

Analiză bazată pe [răspunsul MMAP nr. R/12902/2026](#)

Singurul răspuns oficial al MMAP la criticile societății civile dezvăluie o strategie de eschivă care pune în pericol miliarde de euro din PNRR și cel mai mare proiect de protejare a naturii din istoria României:

1. MMAP afirmă oficial că „*nu are cunoștință*” că protecția strictă reprezintă un Interes Public Major. Este o afirmație care ignoră Regulamentul de Restaurare a Naturii (NRL) și jurisprudența CJUE (Cauza C-441/17). Această negare echivalează cu o capitulare a statului în fața intereselor comerciale.
2. MMAP a legiferat necesitatea „acordului scris” al administratorului și proprietarului. Ministerul impune acest acord chiar și pentru terenurile statului (administrare de Romsilva, ANAR). Statul român cere, practic, voie de la un administrator pentru a-și îndeplini obligațiile europene pe propriul teren.
3. ZPS vs. ZPB: răspunsul MMAP sugerează că vrea să folosească noile Zone Prioritare pentru Biodiversitate (ZPB) ca o formă „diluată” de protecție. În timp ce Zonele de Protecție Strictă (ZPS) existente au reguli clare, ZPB-urile riscă să fie doar suprafețe cu „management activ”, raportate la Bruxelles pentru a bifa cifra de 10%. Concret, gradul de protecție în aceste zone va fi cel mai probabil unul aproximativ.
4. Cine monitorizează „Managementul Activ”? MMAP trebuie să explice cine va asigura controlul real în aceste zone. Fără proceduri de monitorizare independentă, protecția rămâne la discreția celor care au interesul să extragă resursele naturale.

II. Instrumentarea neîncrederii pentru reducerea ambiției

Lectura noastră asupra acțiunilor ministerului indică un proces de „downscaling” (reducere) programat:

- Deși experții au identificat un potențial de 10% (2,3 mil. ha), ministerul a redus progresiv suprafața la 3 - 4% adică „ce ne lasă Romsilva să protejăm”. Această prăbușire a ambiției este justificată acum prin nevoia acordului administratorilor și

proprietarilor, însă **sabotarea încrederii proprietarilor este rezultatul acțiunilor și inacțiunilor autorității**. Statul a eșuat repetat în două puncte cheie: comunicare și compensații. Desemnarea ariilor protejate în România s-a făcut fără derularea unor campanii publice de comunicare și informare a proprietarilor privați, iar statul nu a fost capabil să plătească despăgubiri juste și prelabile proprietarilor care s-au trezit cu restricții.

Deși bugetul AFM dispune de miliarde din certificatele de carbon (ETS), MMAP a refuzat crearea unei linii de plată pentru biodiversitate, inclusiv pentru susținerea implementării țintei de 10%.

Concluzia este că statul a creat opoziția proprietarilor prin lipsa comunicării și consultării reale și prin neplata compensațiilor, iar acum folosește această opoziție (instrumentată) ca argument pentru a introduce dreptul de veto.

- Documentul tehnic a fost redus de la 195 la 90 de pagini. Au fost eliminate criteriile GIS obligatorii și transparența datelor spațiale, permițând astfel ca ecosisteme valoroase să poată fi ascunse de monitorizarea publică.
- Observăm că ținta de 10% a fost eliminată din programul de guvernare al actualului Guvern interimar, fără explicații publice și în contrast cu programul de guvernare al Guvernului anterior, subminând politic jalonul 34 din PNRR.

III. Ce trebuie să facă noul Guvern

Măsuri urgente pentru salvarea ecosistemelor valoroase și a finanțării europene

1. Reintroducerea explicită a țintei în programul de guvernare ca Interes Public Major Preponderent.
2. Publicarea unui calendar de desemnare până la atingerea pragului de minim 10%.
3. Interzicerea oricărei exploatare în zonele identificate ca eligibile pentru ZPB/ZPS până la clarificarea statutului lor juridic.
4. Prioritizarea includerii parcurilor naționale și a celorlalte arii naturale recunoscute deja pentru biodiversitatea lor excepțională în zonele de protecție strictă (10%).
5. Alocarea a minim 20% din veniturile AFM pentru biodiversitate. Banii din poluare trebuie să plătească refacerea ecosistemelor (Principiul „Poluatorul Plătește”).
6. „Managementului activ” trebuie definit clar. Intervențiile permise trebuie să fie sustenabile și strict definite, ca și responsabilii cu procedura de monitorizare și control.
7. Solicităm un dashboard de date deschise (GIS) care să permită auditarea fiecărei suprafețe excluse din protecție. În plus este nevoie de o platformă digitală publică care să agrege toate datele despre ariile protejate din România.

CONCLUZIE

România se află în fața unui paradox periculos: deținem cel mai prețios patrimoniu natural din Uniunea Europeană, dar suntem pe cale să eșuăm în implementarea celui mai mare

GREENPEACE AGENT GREEN

proces de protejare a naturii din istoria țării. Dacă noul Guvern va menține linia veto-ului administrativ impus de MMAP și desemnarea a doar 3-4% până la finalul PNRR, prețul plătit va fi dublu: pierderea ultimelor sanctuare de biodiversitate ale Europei și prăbușirea credibilității în fața partenerilor europeni.

Europa nu-și poate permite ca România să eșueze. Suntem țara cu cinci regiuni biogeografice, dar și țara care „pierde” prin tăieri ilegale milioane de metri cubi de lemn și sute de mii de hectare de pădure anual. Mai mult, zone extinse din teritoriul României sunt în risc de deșertificare, lucru care poate fi prevenit printr-o protecție strictă a ecosistemelor valoroase.

Avem cea mai mare „datorie de conservare” de pe continent tocmai pentru că avem cel mai bogat patrimoniu. Într-o Românie care ocupă primele locuri în UE la vulnerabilitate climatică și pierderi economice cauzate de dezastre naturale, protejarea celor 10% nu este un moft ecologist, ci singura strategie de supraviețuire și adaptare.

Contact pentru presă:

Mihnea Matache, Purtător de Cuvânt, Greenpeace România
mihnea.matache@greenpeace.org, +40749135749